

paa visse Aar, der i ingen Henseende fremtræde som Veksler, de fremtræde med fast Rente, fuldstændig paa normal Maade, de engelske Skatkammerveksler hedde treasury bills eller Exchequer bills. Det vilde være klædeligt for en Finansminister, naar han taler om disse Ting, at vide Besked med dem, men Skæbnen har spillet ham det Puds, at medens han om det, han har villet tale om, nemlig treasury bills, sagde, at det er noget, alle vide, at den engelske Stat sagtens til enhver Tid kan faa dem billigere diskonteret end til $3\frac{1}{2}$ pCt., har han selv i Gaar eller i Forgaars oplyst, at for Øjeblikket maa den engelske Stat betale lidt over 4 pCt. for de 3 Maaneders Veksler og $3\frac{17}{20}$ pCt. for de 6 Maaneders treasury bills. Det ligger i tilfældige Omstændigheder, at den Dag, da det i Forvejen var fastsat, at treasury bills skulde udbydes til Tegning, var Diskontoen paa Pengemarkedet i London gaaet op til 5 pCt., og Markedsraten stod ekstraordinært højt. Disse Ting vilde jeg under almindelige Omstændigheder ikke have opholdt mig ved, men man maa fordre, at naar en Finansminister stiller sig op paa den Maade og lader sig berose i alle Landets Aviser for at have tilintetgjort mig ved sin fortræffelige Sagkundskab, maa han vide bedre Besked med, hvad han taler om.

Dette gælder i højere Grad ogsaa, naar vi komme ind paa at tale om 4 pCt.s Typen og $3\frac{1}{2}$ pCt.s Typen. Det er et Spørgsmaal, som ingenlunde skulde tages paa den Maade, den ærede Finansminister i det hele taget har taget det, idet han nemlig stiller sig, som om han er halvt fornærmet over den Tanke, at man kan foreslaa noget saadant. Det er jo en ren Hensigtsmæssighedsforanstaltning, noget, man drøfter i det givne Øjeblik, hvilken Type man vil vælge. Den højtærede Finansminister synes at svæve i den Misforstaaelse, at det er et Spørgsmaal, om man skal betale højere eller lavere Rente. Saa dumme ere imidlertid de fremmede Finansmænd ikke, at de ikke, naar de ville have en vis Rente, kunne betinge sig den — de regne simpelthen ud — det er et ligefrem *regula de tri* Stykke —, hvilken Kurs de skulle have med et $3\frac{1}{2}$ pCt.s Papir og med et 4 pCt.s Papir. Der er Forholdet da dette, at til et $3\frac{1}{2}$ pCt.s Papir i 91 svarer en Kurs af 104 for et 4 pCt.s Papir, og det er om en saadan Kurs, at jeg har sagt, at den maatte give en Succes. Finansministeren siger med sin sædvanlige Ophøjethed: „og en Ting tager det ærede Medlem fuldkommen fejl i, det er, at det skulde være muligt for

os at opnaa Netto 104 og 105 ved at emittere et Statslaan til 4 pCt.“ Men jeg har jo udtrykkelig talt om, saaledes som det fremgaar af Rigsdagstidenden, at fremlægge et Laan til Tegning til 104—105. Og det er rørende, hvorledes han saa oplyser mig om, hvad der skal fradrages: Stempelafgift, Gebyr o. s. v., eftersom jeg paa Spalte 428 i Forvejen har vist mig at vide nøje Besked herom. Men det, som er Pointen, er dette, at hvis Finansministeren mener at kunne opnaa et $3\frac{1}{2}$ pCt.s Laan til 91, hvor han er i afgjort Strid med de faktiske Forhold efter hans egne Oplysninger, vil det for et 4 pCt.s Papir svare til en Netto-Kurs af 104. Naar han derimod mener kun at kunne faa 102 pCt. — og jeg vil i og for sig gerne tro det — maa det svare til en Netto-Kurs for $3\frac{1}{2}$ pCt.s Papir af 89. Men lad mig dog oplyse dette, at Københavns Kommunes 4 pCt.s Laan blev fremlagt i London til 99 pCt., og nu skulde det dog være ganske mærkeligt, om den danske Stat ikke kunde opnaa betydelig bedre Laanbetingelser end Københavns Kommune. Denne fik paa sit 4 pCt.s Laan i Marts en effektiv Kurs af $96\frac{1}{8}$, og samtidig dermed eller umiddelbart forud er der, som af mig omtalt, tilbudt den danske Finansforvaltning et Laan paa $3\frac{1}{2}$ pCt. til $94\frac{3}{8}$ eller $94\frac{1}{4}$. Det peger dog i Retning af, at Staten virkelig vil være i Stand til, naar den vælger det rette Tidspunkt, med et 4 pCt.s Papir at komme op over Parikurs, selvfølgelig naar det er et uamortisabelt Laan — det var nemlig ogsaa et lille Fif, naar den højtærede Minister lod, som om jeg havde tænkt paa et amortisabelt Laan, jeg havde selvfølgelig kun tænkt paa et uamortisabelt Laan. Et saadant Laan vilde ganske anderledes gøre Succes og bidrage til at styrke den danske Stats Anseelse end disse bestandig vigende Kurser, vi faa for vore $3\frac{1}{2}$ pCt.s Obligationer. Det tillader jeg mig fremdeles at hævde. Det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) omtalte, at Statsgældsdirektøren i „Gil Blas“ havde slaaet et Slag for at bibeholde $3\frac{1}{2}$ pCt.s Typen, og at det skulde være afgørende. Jeg maa bedrøve ham med, at Pressens Magt neppe er saa stor i Frankrig. Jeg tror ganske rolig at turde sige — og det skinnede ogsaa igennem det, den højtærede Finansminister sagde —, at i dette Øjeblik vil man i franske Finanskredse, naar man taler om et større fast Laan, overhovedet ikke diskutere nogen anden Type end 4 pCt.s Typen. I Sammenhæng hermed spiller det en mindre Rolle, hvad et eller andet Blad skriver. Det er utroligt — det